

EL LLENGUATGE

26/VII/1976

Refermar-se

Sovint veiem usat el verb «reafirmar-se» en una frase com ara «Es van reafirmar en la seva actitud». Es podria, potser, admetre l'ús del verb reafirmar, en el sentit de «afirmar de nou», com un compost de afirmar, de la mateixa manera que refer, que és un compost de fer, vol dir, «fer de nou». Però en el moment en què aquest verb és usat pronominalment, «reafirmar-se», amb el reforç de la partícula pronominal, gairebé hem de considerar necessàriament que es tracta d'un calc de la forma del castellà «reafirmarse», obtinguda a partir del seu adjectiu qualificatiu «firme». En l'exemple esmentat, almenys, i en molts de semblants que hem tingut ocasió de llegir a diverses publicacions —és tracta d'un cas d'aplicació molt actual— el que realment es vol significar és «ratificar-se», «fer-se ferm» (en les paraules, l'actitud, etc., d'algu). I aquest significat l'hem d'expressar per mitjà dels verbs obtinguts a partir del nostre adjectiu ferm (que és l'equivalent de la forma «firme», del castellà): afermar-se i refermar-se. I ndriem, per tant: Es van afermar en el que havien dit. S'han refermat en les seves paraules. Ens refermem una vegada més en la nostra actitud.

Posats a triar entre afermar-se i refermar-se —cadascú, és clar, ho pot fer pel seu compte— optariem per refermar-se, que criem que resulta més habitual en aquest cas.

ALBERT JANE